

МАЛИ ДОКТРИНАРНИ ПРИРУЧНИК ЗА ПОЧЕТНИКЕ

Света Тројица

Хришћани верују да постоји један живи и истинити Бог. Он је вечна, бестелесан, недељив, бескрајно моћан, мудар и доабр; Створитељ и Одржавалац свега видљивог и невидљивог. Хришћани верују да је Бог Троједини, односно да постоје три божанске особе: Отац, Син и Свети Дух.

Види у Светомо писму: Поновљени закони 6,4; Јеремија 10,10; Јован 4,24; Псалам 90,2; Малахија 3,6; Јаков 1,17; 1.Коринћанима 8,27; Јеремија 23,24; Исаија 40,22; Псалам 147,5; Римљанима 16,27; Постање 17,1; Откривење 19,6; Исаија 57,15; Јован 17,11; Откривење 4,8; Поновљени закони 32,4; Псалам 100,5; Римљанима 2,4; Излазак 34,6; Псалам 117,2; 2.Коринћанима 13,14; Матеј 28,19; 3,16.17.

Реч или Син Божији који је постао човек

Исус, Син Божији који је у Светом писму описан и као Реч Божија која је била у почетку, јесте истинити и вечни Бог, једносушног са Оцем. Он је прихватио људску природу родивши се као човек. На тај начин су у њему обе природе, божанска и људска, нераскидиво здружене. Исус је уједно прави Бог и прави човек. Он је заиста патио, био распет, умро и погребен, да би помирио нас са Оцем. На тај начин је

постао жртва, не само за источни грех већ и за све грехе људи.

Види у Светомо писму: Јован 1,1-14; 5,19-23; 5,18; 14,8-10; 8,24.58; 10,30; 13,19; Лука 7,49; Колошанима 1,15-20; Филипљанима 1,11; Јеврејима 1,1-3; Откривење 22,6-13.16; Михеј 5,1; Јеврејима 7,3; 2,14; Дела 2,30; Римљанима 1,3; Лука 1,42; Галатима 4,4; 2.Тимотеју 2,8; Римљанима 15,12; Јеврејима 7,14; 2,17; 4,15; Матеј 1,23; Галатима 4,4; Исаија 53,4-12; Псалам 69,5; 1.Петрова 3,18; Лука 22,44; Матеј 27,46; 1.Коринћанима 2,2.

Христова безгрешност

Христос је, у својој људско природи постао у потпуности једнак нама у свему, осим у греху, од којег је потпуно изузет, како телесно тако и духовно. Он је дошао својом жртвом једном заувек на себе да преузме грехе света, а да притом сам није имао греха. Међутим, ми остали имамо много недостатака.

Видети у Светом писму: Јеврејима 4,15; 7,26; 1.Јованова 2,1; 3,5-7; 1,8.

Свети Дух

Свети Дух је једнак са Оцем и Сином; дели њихово величанство и славу; он је прави и вечни Бог.

Видети у Светом писму: Дела 5,3-9; 1.Јованова 5,6-9.

Свето писмо је довољно за спасење

Хришћани верују да Божија реч, односно Свето писмо не долази од човека, већ да су је писали људи надахнути Светим Духом, односно да је њен прави аутор Бог. Наш Бог је због своје бриге за нас и наше спасење заповедио својим слугама, пророцима и апостолима да запишу речи које им је објавио. Свето писмо садржи све што је потребно за спасење. То значи да се оно што није записано у Светом писму не може никоме наметнути као услов потребан да би се спасили, односно задобили вечни живот у небу.

Свето писмо се састоји од два дела које називамо Стари и Нови завет. Ова два дела Светога писма стоје у међусобној потпуној сагласности. Наиме, и у Старом и у Новом завету је људском роду понуђен вечни животу у Христу, који је једини посредник између Бога и човека, у исто време Бог и човек. Стога су у криву били они који су се надали да ће Исус обновити израелско краљевство и постати његов земаљски краљ.

Премда закон (Божије заповести и други прописи) које је Бог дао преко Мосија не обавезује хришћане да обављају церемоније и грашанска правила старозаветног Израела, у њему је садржан морални закон од којег нити један хришћанин није изузет.

Видети у Светом писму: Галатима 1,8.9; Излазак 8,20; Лука 16,29.31; 2.Тимотеју 3,15-17; Михеј 6,8; Јован 20,31; 3,16, Исаија 53,1-11; Поновљени закони 18,18;

Матеј 19,17-19; 22,37-40; Излазак 20,1-17.

Стварање света и човека

Свето писмо нас ући да је Бог силом своје Речи у шест дана ни из чега створио небо и Земљу и сва остала створења и да је све било веома добро.

Бог је створио човека као мушко и женско. Створио их је на своју слику да му наликују у доброту, знању, праведности и светости и дао им је власт да управљају над свим стварством.

Видети у Светом писму: Јеврејима 11,3; Откривење 4,11; Постање 1,1-31; Колошанима 3,10; Ефесцима 4,24.

Божије провиђење

Хришћани верују да нас Бог након што је све створио није препустио случају или срећи. Он управља свиме створеним према својој светој вољи и ништа на свету се не догађа без Његовог знања, без разлога и без реда.

Међутим, Бог није извор греха који постоји у свету и зато Га не можемо кривити за оно што људи чине због својих греха. Без обзира на зле људе и зле духове који чине неправду, Божија доброта је толико велика и несхватљива ад је све што он чини добро.

Ова спознаја нам пружа неизрециви мир зато што

знамо да се ништа не догађа случајно, већ да иза свега стоји план нашег милостивог небеског Оца.

Видети у Светом писму: Псалам 145,17; Јеврејима 1,3; Псалам 103,19; Матеј 10,29.30; Јов 38-41.

Човеков пад

Када је Бог створио човека склопио је са њим савез живота уз услов савршене послушности. Бог је забранио човеку да једе са дрвета спознања добра и зла, а казна за то била је смрт.

Наши прародитељи Адам и Ева којима је Бог дао слободну вољу да одлучују, сагрешили су против Бога оглушивши се на његову забрану и тиме су нарушили првобитно стање у којем су били створени.

Видети у Светом писму: Римљанима 10,5; Лука 10,25-28; Постање 3,6-8,13; 2.Коринћанима 11,3; Јован 3,27; упореди Постање 2,17 са Римљанима 5,12-14.

Грех

Морамо знати да је грех свако одступање од Божије закона, односно одступање од правила која нам је Бог дао.

Видети у Светом писму: 1.Јованова 3,4; Јаков 4,7; Римљанима 3,23.

Источни или урођени грех

Источни грех се темељи на кривици и изопачености природе сваког човека који природно потиче од Адама. Човек је стога удаљен од своје изворне праведности и по природи је склон злу. Његове телесне жеље и пориви увек се боре против Духа. Самим тиме сви људи на свету заслужују Божију срџбу и осуду јер нема никога ко је изузет од овога и за кога можемо рећи да је праведан у Божијим очима.

Та изопаченост природе остаје и код оних који су препорођени. И премда нема осуде за оне који поверују и крсте се, апостол Павле ипак признаје да пожуа и страст по себи имају природу греха што значи да су и хршћани у стању да греше и да се докле год живимо, односно док не станемо пред Господа, боримо са грехом.

Видети у Светом писму: Постање 3,6-13;
2.Коринћанима 11,3; Дела 17,26; Постање 2,17;
1.Коринћанима 15,21.22; Римљанима 5,12; Галатима 3,10; Римљанима 5,12-19; 5,6; Ефесцима 2,1-3;
Римљанима 8,7.8; Постање 6,5; Римљанима 3,10-20,
Псалам 51,5; Псалам 58,3; Јаковљева посланица 1,14.15; Матеј 15,19; Постање 3,8-24; Ефесцима 2,3,
Римљанима 5,14; 6,23; 7,24.

Слободна воља

Након Адамовог греха човечанство се налази у таквом стању да се нити један човек не може сам

преобратити на веру нити се припремити на обраћење и позив Божији. Стога не можемо чинити добра дела која су Богу угодна и прихватљива, ако нас по Христу Божија милост не штити и делује у нама, да бисмо имали добру вољу да их чинимо.

Видети у Светом писму: Римљанима 7,24;
1.Краљевима 8,46; Проповедник 7,20; 1.Јованова
1,8.10, Галтима 5,17; Постање 6,5; 8,21; Римљанима
3,9; Јаков 3,2.8.

Предодређење и изабрање

Предодређење за живот је вечна Божија намера којом је он пре стварања света према својој намери одлучио да од проклетства и пропасти ослободи оне које је изабрао из људског рода и да их уведе у вечно блаженство са Христом као привилеговане посуде. Њихова животна сврха је да служе Богу и да их он употребљава на своју славу како би испунио своју намеру.

Стога се они којима је Бог исказао ту милост и позвао их по своме Духу, одазивају Божијем позиву. Они постају слични Исусу Христу и као резултат те промене почињу да чине добра дела и на крају постижу вечно блаженство.

Видети у Светом писму: Ефесцима 1,4-7; Тит 3,4-7;
Галатима 3,21; Римљанима 3,20-22; Јован 1,12.13;
3,5.6; Тит 3,5.6; Ефесцима 2,8; Јован 15,5;
1.Коринћанима 6,17; 1,9; 1.Петрова 5,10; 2.Тимотеју
1,8.9; Ефесцима 1,18-20; Дела 2,37; 26,18; Језекиљ

1,19; 36,26.27; Јован 6,44.45; Филипљанима 2,13;
Поновљени закони 30,6; Ефесцима 3,5; Римљанима
8,30, Ефесцима 1,5; 1.Коринћанима 1,30.

Христос једина нада

Неки тврде да сваки пут води до Бога, односно да ће сваки човек бити спасен по закону или вероисповести којој припада. Битно је само да је живео у складу са тим законом или према властитој савести и усвојеном моралном кодексу. Међутим, Свето писмо нам говори да се људи могу спасити само по имену Исуса Христа.

Видети у Светом писму: Јован 14,6; Дела 4,11.12.

Христова јединствена жртва на крсту

Једном учињена, Христова жртва је савршена и по њој нам је дано откупљење од греха и помирење са Богом. Она је такође задовољење за све грехе читавог света, како за источни грех тако и за почињене грехе. Не постоји никаква друга покора за грехе осим осве.

Једини Откупитељ Божијих изабраника јесте Господ Исус Христос. Христос као наш Откупитељ врши службу Пророка, Свештеника и Краља. Он је Пророк зато што нам кроз своју Реч и Светог Духа открива Божију вољу у вези са нашим спасењем. Свештеник је јер је својом јединственом и савршеном жртвом удовољио Божијој правди и помирио нас са Богом, и непрестано посредује за нас. Он је и наш Краљ јер

нас је себи подложио, влада над нама и брани нас.

Видети у Светом писму: 1.Тимотеју 2,5; Галатима 4,4; Филипљанима 2,5-11; Јеврејима 2,14; Матеј 26,28; Јеврејима 7,26; Дела 3,22; Лука 4,18-21; Јеврејима 5,5.6; 4,14.15; Откривење 19,16; Излазак 9,6.7; Псалам 2,6; Јеврејима 9,14-28; Римљанима 3,26; Јеврејима 2,17; 7,25; Јован 1,1-4; 15,15; 20,31; 2.Петрова 1,21; Јован 14,26; Псалам 110,3; Исаија 33,22; 1.Коринћанима 15,25; Дела 12,17; 18,9.10.

Христов силазак у Ад

Као што верујемо да је Христос за нас умро и био покопан, тако једнако верујемо и да је сишао у Ад. То значи да у свим нашим невољама можемо бити сигурни да нас је наш Господ ослободио од паклених страхова и муке кроз неизрециву патњу, болове и ужасе које је искусио у својо души на крсту, а и пре.

Видети у Светом писму: Псалам 18,5.6; 116,3; Матеј 26,38; 27,46; Јеврејима 5,7, Исаија 53,5-10.

Христово васкрсење

Христос је заиста устао из мртвих и поново попримо телесно обличје од меса и костију и свега онога што чини целовитост људске природе, и као такав се вазнео на небо и тамо седи са десне стране Оца све док сене врати да суди свим људима у последњи дан.

Видети у Светом писму: 1.Коринћанима 15,1-8.42-44,

Матеј 25,33.34; 10,32; Псалам 16,11; 1.Коринћанима 2,9; 1.Солуњанима 4,17.

Оправдање човека

Пред Богом се сматрамо праведнима само захваљујући Христовом делу на крсту и откупљењу од наших грехова, које добијамо у Њему. Можемо бити оправдани само по вери у Њега а не захваљујући нашим делима и нашим заслугама. То што смо оправдани само по вери врло је здрава и веома утешна наука.

Видети у Светом писму: Ефесцима 1,7; 2.Коринћанима 5,19-21; Римљанима 3,22-25; 5,17-19; 4,5-8; 5,1; Галатима 2,16; Филипљанима 3,9.

Покајање и вера

Да бисмо избегли Божији гњев и проклетство које заслужујемо због својих грехова, Бог захтева од нас веру у Исуса Христа и покајање које води у живот.

Покајање које води у живот јесте акт којим се човек захваљујући спасоносној Божијој милости и уверен у обиљност својих греха са тугом и мржњом према сопственом греху, окреће Богу и тежи ка новој послушности Њему. Његов живот тада поприма нову сврху - живот у послушности Богу, његовим заповестима и вршењу Његове воље. Вера у Исуса Христа јесте она по којој примамо спасење по Божијој милости.

Видети у Светом писму: Дела апостолска 20,21; Пословице 8,1-5.33-36; Дела 11,18; 2,37.38; Јоил 2,13; Јеремија 31,18.19; 2.Коринћанима 7,11; Псалм 119,59; Јеврејима 10,39; Лука 18,13.14; Јован 1,12; Исаија 26,3.4; Филипљанима 3,9; Јован 6,40; Галатима 2,16.

Посињење и посвећење

Посињење је акт Божије бесплатне милоти по којем смо убројени међу Божијим синовима и кћери и као такви имамо права и повластице које из тога произилазе.

Посвећење је дело бесплатно Божије милоти које нас обнавља у целокупног човека на слику Божију и све нас више и више оснажује да бисмо живели у праведности и слободни од греха.

Видети у Светом писму: Јован 1,12; 1.Јованова 3,1.2; Римљанима 8,14-17; Галатима 4,4-7.

Добра дела

Добра дела нису та која могу окајати наше грехе нити се на темељу њих можемо спасити. Међутим, она су Богу угодна и нужно произлазе из истините и живе вере као исказ наше љубави према Богу и другим људима. На темељу добрих дела можемо препознати да ли вера неког човека јесте жива баш као што се свако стабло препознаје по своме плоду.

Видети у Светом писму: Матеј 7,16-20; Јаков 2,14-26.

Црква Христова

Верујемо у једну католичанску (свеопшта, универзална, васељенска) Цркву - свету заједницу и саборо истинитих хришћана, који ишчекују испуњење свога спасења у Исусу Христу, а који су опрани и посвећени његовом крвљу и запечаћени Светим Духом.

Ова Црква је постојала од почетка света и биће је до његовог свршетка. И ту Цркву Бог чува у свим невољама, прогонствима и нападима непријатељима. Исус је рекао да његову Цркву неће ништа моћи надвладати. Иако нам се понекада чини да је слаба и нејака, Црква је увек победоносна.

Видљива Христова Црква је скуп верника у којем се поучава чиста Реч Божија, а свете Тајен подељују према Христовој одредби.

Ауторитет Цркве

Црква има право да прописује обреде и има влас одлучивања у спорним питањима вере. Ипак, Цркви није допуштено да налаже оно што је у супротности са записаном речју Божијом. Црква такође не сме тумачити одрешено место у Светом писму тако да споменуто место противречи неком другом. Тако, премда Црква сведочи и чува божанске књиге, она не сме закључивати ништа што је у супротности са

њима, нити наметати било шта изван Светог писма као нужно потребно за спасење.

Позив за службу заједници

Нико не сме јавно проповедати у заједници нити удељивати свете Тајне ако претходно није правоваљано позван и послан. Правоваљано позваним и посланим морамо сматрати оне који су за ту службу одабрани и прихваћени од људи којима је у заједници дато овлашћење да позивају слуге и да их шаљу у службу.

У заједници се треба говорити језиком који народ познаје.

Видети у Светом писму: 1.Краљевима 19,8; матеј 16,18; 2.Тимотеју 2,19; Ефесцима 1,13; 1.Петрова 1,2; Ефесцима 5,25-32; Колошанима 1,24; Дела 2,42; 1.Тимотеју 3,1-15; Дела 14,23; 2,42; 20,28.

Проповедање Речи, молитва и свете Тајне

Христос нам посредује благодати свог откупљења по одређеним спољашњим средствима. Та спољашња и уобичајена средства по којима нам Христос посредује благодати откупљења су његова писана Реч и њено проповедање, молитва и свете Тајне.

Свете Тајне су видљиви и свети знаци и печати које је Христос установио да би нам се њиховом употребом јасније обелоданила и запечатила обећања

из Еванђеља. По њима Он невидљиво делуја у нама и оживљава, оснажује и учвршћује нашу веру у њега.

У еванђељима можемо пронаћи две свете Тајне које је установио наш Господ Исус Христос а то су Крштење и вечера Господња, односно еухаристија. (Свету потврду -миропомазање-, исповест, венчање, болесничко помазање, сматрамо важним обредима Цркве али не и еванђеоским светим Тајнама)

Крштење

У Старом завету обрезање је било обред иницијације у заједницу Божијег народа. Мушко дете које би се родило унутар заједнице било је обрезано у раном детињству, док се странац обрезивао приликом примања у заједницу.

У Новом завету је обрезање замењено крштењем водом (Колошанима 2,11.12). Родитељи који већ верују траже ту милост за своју децу доносећи их на крштење, док 'странци' траже ту милост за себе када лично исповедају веру и крсте се.

Вечера Господња - Причест

Господња вечера (односно еухаристија или причест) има своју слику у старозаветном пасхалном јагњету. За разлику од обрезања, Пасху је требало понављати сваке године као прославу избављења из Египта које је дошло преко крви јагњета којом су били премазани довратници и надвратници кућа (Излазак 12). Није

случајност да је Исус који је Јагње Божије управо у време Пасхе увео сличан обред који се треба понављати.

То не чинимо само да бисмо се сећали његовог доласка у телу (хлеб) и крви проливане за нас (вино), већ да бисмо са њим имали духоно, а опет врло стварно заједништво. (1.Коринћанима 10,16.17; 11,23-34). Дакле то јело служи као средство духовне обнове.

Пасха се славила у породици, а у Новом завету Господњу вечеру слаavimo у нашој црквеном породици. Сви који су крштени и који су јавно признали Христа као свог Господа и Спаситеља позвани су да у њој учествују. Еухаристија је основа великог дела духовног живота цркве и њеног заједништва.

Видети у Светом писму: Псалам 119,130; Јеврејима 4,12; 1.Солуњанима 1,6; Римљанима 1,16; 16,25; Дела 20,32; Псалам 10,17; 1.Јованова 5,14; Матеј 7,7-11; Лука 11,9-13; Јован 14,13.14; Псалам 18,7; Јеврејима 9,24; Матеј 28,19.20; Дела 2,41.42; 46.47; Колошанима 2,11; Галатима 3,27; Римљанима 6,3.4; Постање 17,7-10; Галатима 3,17.18.29; Римљанима 4,11; Дела 2,38.39; 16,15.33; Матеј 26,26.27; 1.Коринћанима 10,16.17; 1.Коринћанима 11,23-27.

Благодат коју верници примају од Христа у овом животу, смрти и васкрсењу

Благодати које верници у овоме животу примају од Христа су: сигурност у Божију љубав, мирна савест, радост у Светом Духу, раст у милости и истрајавање до краја.

Када умиру, душе верника псотају савршене у светости и одмах прелазе у славу, а њихова тела почивају у гробовима до васкрсења.

При васкрсењу верници ће након што буду уздигнути у слави, бити јавно призанти и оправдани на Судњем дану и примиће у потпуности благослов и дар већног живота радујући се у Господу кроз читаву вечност.

Видети у Светомо писму: Римљанима 5,1.2.5, 14,17; Колошанима 1,10.11; Пословице 4,18; Ефесцима 3,16-18, 2.Петрова 3,18; Јеремија 32,40; 1.Јованова 2,19.27; Откривење 14,12; 1.Петрова 1,5; 1.Јованова 5,13, Лука 23,43; 16,23; Филипљанима 1,23; 2.Коринћанима 5,6-8; 1.Солуњанима 4,14; Римљанима 8,23; 1.Солуњанима 4,14; 1.Коринћанима 15,42.42; Матеј 25,33.34; 10,32; Псалам 16,11; 1.Коринћанима 2,9; 1.Солуњанима 4,17.